19/11/2026

Γκρι διαζύγια

/ Γνώμες

Η είδηση μοιάζει παράδοξη, αλλά είναι πραγματικότητα. Ολοένα και αυξάνονται τα λεγόμενα «γκρι διαζύγια». Πολλά ζευγάρια μεγαλύτερων ηλικιών και στην Ελλάδα, ενώ ζούσαν εν διαστάσει, «χωρίς μέχρι τώρα να προχωρούν σε νομική κατοχύρωση του χωρισμού, για λόγους οικονομικούς ή κληρονομικούς», εντούτοις «φαίνεται ότι τελικά χωρίζουν με τη βούλα» (περιοδικό Κ. της εφημερίδας). «Καθημερινή της Κυριακής», 1 η Νοεμβρίου 2026).

- *Του Πρωτοπρεσβυτέρου π. Θεμιστοκλή Χριστοδούλου (Δρ. Θεολογίας, προϊστάμενος του Ι.Ν. Αγίου Ελευθερίου Αχαρνών)*

Το ποσοστό των διαζυγίων στη χώρα μας ανέρχεται με στατιστικά στοιχεία του 2024 στο 42,4 % των γάμων. Μπορεί στους ανθρώπους της Εκκλησίας να υπάρχει έντονη συζήτηση για τις ευθύνες του συστήματος, του Διαδικτύου, των νόμων, την ηθική χαλαρότητας για την κρίση που διέρχεται ο θεσμός της οικογένειας. Η κριτική αυτή όμως είναι ελάχιστα ενισχυτική στην αδυναμία των εγγάμων ζευγαριών να βρουν αληθινή ποιότητα στη ζωή τους, έγνοια, αγάπη, κοινές μνήμες

και, κυρίως, κοινές προοπτικές.

Όταν πολλοί άντρες μένουν στον γάμο έχοντας ως κύριο στόχο τους να υπάρχει η γυναίκα τους που να τους φροντίζει, χωρίς να καλλιεργούν τη συντροφικότητα, χωρίς να σκέφτονται την ψυχική μοναξιά της γυναίκας, χωρίς να αναλαμβάνουν την ευθύνη για όσα δεν έχουν πράξει τα χρόνια στα οποία στο σπίτι τα παιδιά, όταν το «σ' αγαπώ» είναι σπάνια λέξη, όταν ο άντρας είναι κουρασμένος και βαριεστημένος, τότε δεν φταίει η ηθική κρίση για το διαζύγιο. Όταν οι γυναίκες νοιάζονται περισσότερο για την καριέρα τους, όταν έχουν ανεχτεί κακοποίηση, λεκτική και σωματική, όταν κρατούσαν έναν γάμο μόνο και μόνο για τα χρήματα και την οικονομική εξασφάλιση, όταν είναι κι αυτές μονίμως κουρασμένες, όταν έχουν να πάψουν να τους άντρες ή συνειδητοποιούν ότι ποτέ δεν τους θαύμαζαν, αλλά ποτέ δεν τους είπαν κιόλας, τότε η ηθική κρίση δεν φταίει για το διαζύγιο.

Όταν η Εκκλησία δεν δείχνει ότι ο γάμος είναι μυστήριο, όταν δεν προετοιμάζει τους ανθρώπους και πνευματικά, μιλώντας και δείχνοντας την οδό και τον τρόπο της αγάπης, όταν για πολλούς από τους ιερείς-πνευματικούς η παρθενία και ο μοναχισμός είναι ανώτερες καταστάσεις από τον γάμο και όχι χαρίσματα και ευλογία από τον Θεό για εκείνους που έχουν κλήση και όχι για όλους, όταν οι σύζυγοι δεν νοιάζονται για τον εαυτό τους, το σώμα τους, την ποιότητα της σχέσης τους, αλλά η τεκνογονία θεωρείται σχεδόν αποκλειστικά ο σκοπός του γάμου, τότε η ηθική κρίση δεν φταίει για το διαζυγίο.

Δίνουμε έμφαση σήμερα στις σχολές γονέων και όχι στις σχολές συζύγων. Προφανώς και τα παιδιά είναι η συνέχεια της ζωής. Προφανώς κανείς δε γεννιέται γονιός, αλλά γίνεται. Όμως κανείς δεν γεννιέται και σύζυγος, αλλά γίνεται. Όταν ο μέσος ηλικιακός όρος σύναψης γάμου φτάνει ή ξεπερνά τα σαράντα χρόνια, τότε πόση όρεξη για ζωή, για αγάπη, για μοίρασμα να υπάρχει; Όταν η εικόνα που έχουν οι νέοι για τον γάμο είναι η υποχρέωση της φροντίδας και όχι η χαρά της σχέσης και της συνύπαρξης, η οποία φέρνει μαζί της και τη φροντίδα, τότε πόσο εύκολο είναι να προσανατολιστεί στον γάμο ή να κρατήσει έναν γάμο;

Δεν είναι τυχαίο φαινόμενο τα «γκρι διαζύγια». Κάποια στιγμή ο άνθρωπος που νιώθει τον θάνατο να έρχεται πιο κοντά, τη ζωή να έχει αδειάσει, χωρίς να έχει κρατήσει μνήμες αγάπης και χαράς, αλλά μόνο «πρέπει», βρίσκει ευκαιρία, αφού η κοινωνική αντίληψη έχει να είναι επικριτική, να κάνει το μεγάλο βήμα. Το παράδοξο επιτείνεται από το ότι οι άνθρωποι δεν χωρίζουν, κυρίως οι γυναίκες, για να ξαναπαντρευτούν, αλλά γιατί θέλουν να δουν και τον εαυτό τους. Χρειάζονται γαλήνη, κυρίως όμως χρειάζεται να διαχειριστούν μια παρατεταμένη απογείωση από τον γάμο.

Η πίστη είναι αντίβαρο; Στους καιρούς μας ο άνθρωπος θέλει να νιώσει την

ελευθερία να αγαπά όχι από υποχρέωση, αλλά από επιλογή. Ο τρόπος θέασης της ζωής, και διά της πίστεως, μάλλον χρειάζεται αναπροσαρμογή.